

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 206/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 čl. a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36 Cbi 42/2013 z 30. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej spoločnosťou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Divko, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 čl. a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 Cbi 42/2013 z 30. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej bola stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 36 Cbi 42/2013 o odporovateľnosť právnych úkonov a zaplatenie sumy 283 800 €. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 36 Cbi 42/2013 z 19. mája 2017 žalobu zamietol a sťažovateľke priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po podaní odvolania žalobcom rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 16 CoKR 16/2017 z 12. júna 2018 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľke priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej okresný súd uznesením sp. zn. 36 Cbi 42/2013 z 30. novembra 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 735,56 € k rukám jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením zamietol.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď sa stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka, že predmetom žalobného návrhu bolo „*len určenie neúčinnosti právneho úkonu a že následky neúčinnosti právneho úkonu sú vyjadrené v § 63 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácií a že potom jeden úkon právneho zastúpenia v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je len 1/13 výpočtového základu*“.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že s jej námietkou, že žalobca sa v konaní domáhal dvoch petitov, sa okresný súd nevysporiadal. Napadnuté uznesenie preto považuje za svojvoľné, arbitrárne, nesprávne a neudržateľné.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Okresného súdu Trenčín 36 Cbi 42/2013-349 zo dňa 30. 12. 2019, vo výroku uznesenia, porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Trenčín 36 Cbi 42/2013-349 zo dňa 30. 12. 2019 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

9. Podľa čl. 20 ods. 2 ústavy zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, potravinovej bezpečnosti štátu, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce, určených právnických osôb alebo určených fyzických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

10. Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

11. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vlastníctvo alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

12. Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

18. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

19. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

20. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu

sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

21. Ústavný súd opakovane (z najnovšej judikatúry porov. medzi mnohými napr. II. ÚS 303/2017, II. ÚS 383/2017, II. ÚS 566/2018, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 178/2019) judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdnictva.

22. Ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novšej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

23. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania (I. ÚS 56/2017, I. ÚS 188/2018).

24. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľky, že okresný súd v napadnutom uznesení jej právnu vec nesprávne právne posúdil, keď za predmet konania

(výpočtový základ) v súvislosti s rozhodovaním o výške náhrady trov konania považoval len určenie neúčinnosti právneho úkonu a v súlade s týmto svojím záverom vypočítal následne odmenu advokáta, pričom vychádzal z toho, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) predstavuje 1/13 výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Podľa názoru sťažovateľky mala byť základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci vypočítaná z tarifnej hodnoty druhého petitu, ktorým sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 283 800 €.

25. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu v spojení s jeho uznesením z 30. novembra 2011, kde uvádza:

„Podstatou odporovacej žaloby je určenie neúčinnosti právneho úkonu, t. j. má sa odstrániť existujúca právna neistota v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu, preto hodnotu predmetu podanej žaloby, a to požadovaného určenia neúčinnosti právneho úkonu, resp. právnych úkonov nemožno vyjadriť v peniazoch, a tým odmena v rovine trov právneho zastúpenia má byť vypočítaná podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., z ktorého ustanovenia vyplýva, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Aj keď následkom vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu je vrátenie peňažnej náhrady do konkurznej podstaty, podstatou sporu je odporovateľnosť právneho úkonu, a preto v tomto zmysle odmena má byť vypočítaná podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ... pre určenie tarifnej odmeny v rovine trov právneho zastúpenia je podstatné a rozhodné, že odporovacia žaloba je žalobou o určenie neúčinnosti právneho úkonu ako neoceniteľného predmetu sporu. Ak aj § 63 zákona č. 7/2005 Z. z. je označený ako následky neúčinných právnych úkonov, tak hmotno-právny následok neúčinných právnych úkonov v povinnosti vrátiť peňažnú náhradu do konkurznej podstaty ako dôsledok neúčinných právnych úkonov netvorí hodnotu veci, resp. práva, o ktoré v konaní ide. Podľa

§ 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v prípade odporovacej žaloby, t. j. konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu nejde o výšku peňažného plnenia alebo o cenu veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, ale v prípade určenia neúčinnosti právneho úkonu nepochybne sa jedná o predmet konania, hodnotu ktorého nemožno stanoviť, a preto základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby mala vychádzať len z ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. V zmysle zákonnej úpravy ide tu o následok určenej neúčinnosti právneho úkonu vyplývajúci zo zákona, a ako taký zákonný následok, resp. dôsledok musí byť vnímaný aj pri formulovaní žalobného petitu v prípade podanej odporovacej žaloby a v ďalšom pri stanovení trov právneho zastúpenia.“

26. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky v prvom rade poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v spojení s § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku [resp. v súčasnosti v spojení s § 137 písm. c) a d) CSP] má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie „ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch“. Vyjadriť hodnotu (v danom prípade práva) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov (resp. strany) meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní (m. m. II. ÚS 492/2013, IV. ÚS 187/2018).

27. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bolo predmetom konania pred okresným súdom rozhodovanie o neúčinnosti právneho úkonu. Práve vzhľadom na predmet sporu, ktorým bolo určenie, že právny úkon – uzatvorenie zmluvy o predaji tovaru je voči konkurzným veriteľom neúčinný, nemožno podľa názoru ústavného súdu pri určovaní tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby vychádzať z hodnoty pohľadávky, ktorá vznikla na základe predmetnej zmluvy. Aj keď následkom vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu je vrátenie peňažného plnenia do konkurznej podstaty, podstatou sporu je odporovateľnosť právneho úkonu. Ide teda o odstránenie právnej neistoty v otázke posúdenia účinnosti právneho úkonu a súd pri rozhodovaní danej veci nemôže priamo priznať právo, ktorého hodnota je vyjadriteľná v peniazoch. Ústavný súd sa preto stotožňuje so záverom okresného súdu, že v právnej veci sťažovateľky je potrebné pre výpočet odmeny advokáta aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

28. K obdobným záverom už dospel ústavný súd pri rozhodovaní o tom, že určitá prihlásená pohľadávka v reštrukturalizačnom konaní je v istej výške nesporná a zistená (II. ÚS 38/2019) a podobne pri určovaní rozsahu náhrady trov konania v konaniach o určenie, či nehnuteľnosť patrí do dedičstva (II. ÚS 807/2016, m. m. IV. ÚS 574/2013, IV. ÚS 187/2018).

29. Po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu ako celku, s prihliadnutím na citovanú časť jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že okresný súd citoval právne ustanovenia, ktoré adekvátne aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ústavný súd po preskúmaní argumentácie okresného súdu dospel k presvedčeniu, že napadnuté rozhodnutie nevybočuje z aplikačnej praxe všeobecných súdov, je presvedčivo odôvodnené a ústavne udržateľné. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu nie je možné hodnotiť ani ako arbitrárne a je nutné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nemá dôvod v tomto prípade zasahovať.

30. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Sťažovateľka zároveň argumentovala, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo zasiahnuté do jej základného práva podľa čl. 20 ústavy, ako aj do jej práva na ochranu vlastníctva (čl. 1 dodatkového protokolu). Ústavný súd konštatuje, že ide o práva hmotného charakteru, a tiež, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami hmotnej povahy a posudzovaným uznesením okresného súdu. Taktiež zo skutočností, ktoré sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť porušenia týchto práv, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 439/2018). Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva

podľa čl. 20 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, odmietol pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu